

Η Χριστολάτρισ Ψυχή...

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική Ζωή](#)

(Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=372549>)

Ἡ Νηπτική ψυχογνωσία τῆς Ὁρθόδοξης Ἀνατολῆς μας, καταγράφει μὲ “σεισμογραφική” ἀκρίβεια ἀκόμα καὶ τὰ πιὸ ἀνεπαίσθητα “ὀλισθήματα” τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδιάς μας. Ἔτσι, ἡ συνείδησή μας “πληροφορεῖται” ἀμέσως γιὰ τὸ “ἄδειασμά” μας ἀπὸ τὴν θεία Χάρη! Ὡστε, κάθε πτωτικὴ ἀποσκίρτησή μας ἀπὸ τὸν ἀγνὸ Πόθο τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν λάγνη ἐπιθυμία [\[1\]](#) τοῦ κόσμου... βιώνεται ὀδυνηρῶς ἐνοχικά, ὡς πνευματικὴ πορνεία καὶ αἰσχρὴ ἐρωτοτροπία τῆς ψυχῆς μὲ τοὺς ἀκαθάρτους δαίμονες!

Μέσα στὴν ἴδια στοχαστικὴ συνάφεια, οἱ θεοφόροι Πατέρες καταγγέλλουν τοὺς ἀλητηρίους αὐτοὺς ἐγκληματίες καὶ ἐκπτώτους τῆς θείας Ἀγάπης (δαίμονες) ὡς “βιαστές καὶ μαστροποὺς” τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν, ἀφοῦ τὶς δελεάζουν παμπόνηρα, ἐξαναγκάζοντάς τες ἐκβιαστικά καὶ σαδιστικά νὰ “ἐκδίδονται” στὴν πτωτικότητα κάθε πνευματικοῦ καὶ σωματικοῦ μολυσμοῦ...

Ὅταν, ὡστόσο, συμβῆ νὰ ἀναφλεγῆ στὴν καρδιὰ ἐνὸς λογικοῦ κτίσματος, ὁ πανίσχυρος καὶ πάναγνος Ἐρωτικὸς Πόθος γιὰ τὸν ὑπέροχο Κτίστη... τότε μίᾶ διψαλέα [\[2\]](#) καὶ ἀκαταμάχητη πνευματικὴ ἔλξη πρὸς τὸν Νυμφίο Χριστό, ἔρχεται νὰ

“αίχμαλωτίση” ὀλοσχερῶς τὴν ψυχὴν, μεθώντας τὴν μὲ τὸ “κρασί ” μιᾶς “ἔκφρονος” ἀγάπης...! Καὶ τότε ἡ Χριστολάτριάς ψυχὴ, ἀκολουθώντας “σὰν τρελλὴ” τὰ ἴ- χνη τῆς “ὀσμῆς τοῦ μύρου”7[3] ποὺ ἄφησε στὸ πέρασμά Της ἡ Χριστώ- νυμη Εὐωδία..., ἐξωθεῖται στὶς πιὸ ἐκπληκτικὲς κατορθώσεις Ἑρωτικῆς αὐθυπέμβασης καὶ θυσιαστικῆς ἀφοσίωσής Της στὸν οὐράνιο Νυμφίον... μέσω τῶν ποικίλων “ἀθλημάτων” τοῦ ἐν Χριστῷ ἀγῶνα Της.

«...Ὅν τρόπον ἐπιποθεῖ ἡ ἔλαφος ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων οὕτως ἐπιποθεῖ ἡ ψυχὴ μου πρὸς Σέ, ὁ Θεός...» (ψαλμὸς 41, 2).

Καμμία ἄλλη λογικὴ ἐρμηνεῖα -πέραν ἐνὸς “ἔκφρονος” διὰ Χριστὸν Ἑρωτικοῦ πόθου- δὲν θὰ μποροῦσε νὰ αἰτιολογήσῃ τὴν “μέθη” μιᾶς Χριστολάτριάς ψυχῆς, ποὺ αἰσθάνεται “ἀπελπισμένα” ἐρωτευμένη μὲ τὸν Πλαστοουργό Της! Καί, ὅταν αὐτὴ ἐλκυσθῆ8[4] ἀπὸ τὸν Θεὸ-Πατέρα καὶ Νυμφαγωγό Της, παραδίδεται ἀμαχητὶ στὴν ἀκαταμάχητη πνευματικὴ γοητεία τοῦ Θεοῦ-Υἱοῦ καὶ Νυμφίου Της, ἀπορροφώμενη ἐντελῶς ἀπὸ τὴν παντοδύναμη ἔλξη ποὺ Αὐτὸς ἀσκεῖ ἐπάνω στὰ λογικά Του πλάσματα.

Μετὰ τὴν εἰσδοχὴ Της, ὡστόσο, στοὺς κόλπους τῆς θείας ἀγαπήσεως... ἡ ἐρῶσα ψυχὴ πρέπει νὰ παλέψῃ διεκδικητικὰ γι’ αὐτὴν τὴν πανυπέριτη Ἀγάπη, μέσω τῆς ἀκριβοῦς τηρήσεως τῶν Σωτηριωδῶν Της Ἐντολῶν καὶ τῆς γενναίας ἐγκαρτέρησης σὲ κάθε ἀθλητικὴ δοκιμασία (ἀσθένειες, πειρασμούς, θλίψεις...), ποὺ θὰ “διοργανώσῃ” εἰδικὰ γι’ αὐτὴν ὁ οὐράνιος Ἀθλοθέτης, πρὸς ἐκπαίδευση πνευματικὴ καὶ κάθαρση ἀπὸ κάθε ρύπο ἐμπαθείας, ἕως ὅτου Αὐτὸς ὁ ἴδιος εὐδοκήσῃ νὰ ἐμφανισθῆ9[5] ἀποκαλυπτικὰ στὴν ψυχὴ, κατακλύζοντάς Τη μὲ τὴν “ἀβάστακτα γλυκεῖα” καὶ ζωοποιὸ παρουσία Του...!

Τὸ πραγματικὰ Ὁρθόδοξο ἦθος εἶναι ὑπὲρ Χριστοῦ Μαρτυρικόν... καὶ διὰ Χριστὸν Ἀσκητικόν! Καὶ ὁ ἀληθινὸς Χριστιανικὸς βίος, στὸ σύ- νολο τῶν πολυειδῶν ἀθλήσεών Του (Πίστεως «δι’ ἔργων ἀγάπης ἐν- εργουμένης» (Γαλ. 5, 6), Ὑπομονῆς στὶς παντοειδεῖς δοκιμασίες...,

Ἐγκρατείας σωματικῆς..., Ἀγνότητος καρδιακῆς... κλπ) δὲν εἶναι ἄλλο, παρὰ μιὰ ζωὴ “ἐφηρμοσμένης Ἑρωτικῆς ἀφοσίωσως” τῆς ψυχῆς στὸν Οὐράνιο Νυμφίον Της! Μία Ἑρωτικὴ ἐπαγγελία αὐτεξούσιας καὶ ὀλοκληρωτικῆς αὐτοδέσμευσης τοῦ λογικοῦ κτίσματος, ἐλκομένου μὲ πανίσχυρη καὶ ἀκαταγώνιστη “μαγνητικὴ” ἔλξη πρὸς τὸν ὑπέρλογο Κτίστη Του. Αὐτὸς δὲ ὁ “συμπαγῆς” δεσμὸς Ἀγάπης τῆς ψυχῆς πρὸς τὸν Χριστό, ἀφοῦ σφυρηλατηθῆ -σὰν τὸν χρυσὸ καὶ τὸν ἄργυρο- στὴ φωτιὰ τῶν πειρασμῶν, καθίσταται πλέον ἀνθεκτικὸς καὶ ἀδιάρρηκτος ἀπὸ κάθε διχαστικὴ ἀπειλὴ ποὺ θὰ ἐπιχειροῦσε ποτὲ νὰ χωρίσῃ10[6] τὴν ψυχὴ ἀπὸ τὴν ἀγάπη

τοῦ Ἐσταυρωμένου Νυμφίου της!

Αὐτὴ τὴν ὑπερκόσμια δυναμικὴ τοῦ «μανικοῦ» Θεοῦ Ἔρωτος ἔζησαν καὶ ζοῦν πάντοτε ὅλοι οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας στὸν ταπεινὸ καὶ φωτεινὸ ἐγκόσμιο βίον τους, σὲ κάθε ἐποχὴ καὶ ὑπὸ οἰεσδήποτε συνθηκῆς (μοναστικῆς ἢ ἑγγαμῆς) ζωῆς! Αὐτὴ ἡ διακαὴς «Ἐπιθυμία τοῦ ἀναλύσαι καὶ σὺν Χριστῷ εἶναι...» (Φιλιπ. 1, 23), αὐτὴ ἡ σφοδρὴ Ἐρωτικὴ φιλοστοργία ποὺ ἐκφράζεται μόνο μὲ τὴν ὀλοκληρωτικὴ ἀντοπροσφορὰ τῆς ὑπαρξῆς μας στὸν Θεό, δὲν “μονοπωλεῖται” ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τοὺς μεγάλους καὶ ἐπωνύμους Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἀλλὰ κατ’ εὐδοκίαν Θεοῦ ἐνεργεῖται ἀναλογικὰ μέσα στὶς ψυχὰς ὅλων (ἀκόμα καὶ τῶν “μικρῶν” καὶ ἀνωνύμων...) ἐκείνων, ποὺ ἀγωνίζονται φιλότιμα καὶ μέχρις αἵματος[7] τὸν ἐν Χριστῷ ἀγῶνα κατὰ τῶν παθῶν καὶ τῆς ἀμαρτίας, ἀπὸ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεό!

«Διήλθομεν διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος, Κύριε,

καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς εἰς ἀναψυχὴν...»

(ψαλμὸς 65, 10-12).

(Συνεχίζεται)

[1] «Πᾶν τὸ ἐν τῷ κόσμῳ, ἡ ἐπιθυμία τῆς σαρκὸς καὶ ἡ ἐπιθυμία τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἡ ἀλαζονεία τοῦ βίου...» (Α΄ Ἰωάν. 2, 16).

[2] «Δίψησον διὰ τὸν Χριστόν... ἵνα σὲ μεθύσῃ ἐκ τῆς ἀγάπης Αὐτοῦ!» (Ἅγιος Ἰσαὰκ ὁ Σύρος, Εὐρεθέντα Ἀσκητικὰ: Λόγος 44).

[3] «...Εἰς ὁσμὴν Μύρου Σου ἔδραμον, Χριστὲ ὁ Θεός, ὅτι τέτρωμαι τῆς Σῆς ἀγάπης ἐγώ! Μὴ χωρίσης με, Νυμφίε ἐπουράνιε...» (Ἀπολυτίκιον τῆς Ἁγίας μεγαλομ. Εὐφημίας).

[4] «Οὐδεὶς δύναται ἐλθεῖν πρὸς Με... ἐὰν μὴ ὁ Πατὴρ Μου ὁ οὐράνιος ἐλκύσει αὐτόν!»

(Ἰωάν. 6, 44).

[5] «Ὁ τηρῶν τὰς ἐντολάς Μου... ἐκεῖνός ἐστιν ὁ ἀγαπῶν Με! Ὁ δὲ ἀγαπῶν Με, ἀγαπηθήσεται ὑπὸ τοῦ Πατρὸς Μου... καὶ Ἐγὼ ἀγαπήσω αὐτόν καὶ ἐμφανίσω αὐτῷ Ἐμαυτόν!...» (Ἰωάν. 14, 21).

[6] «Τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; Θλίψις ἢ στενοχωρία ἢ διωγμὸς ἢ λιμὸς ἢ γυμνότης ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα; ...Πέπεισμαι γὰρ ὅτι οὔτε

θάνατος οὔτε ζωὴ οὔτε ἄγγελοι οὔτε ἀρχαὶ οὔτε δυνάμεις οὔτε ἐνεστώτα οὔτε μέλλοντα οὔτε ὕψωμα οὔτε βάθος οὔτε τις κτίσις ἑτέρα δυνήσεται ἡμᾶς χωρῖσαι ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν...» (Ρωμ. 8, 35-39).

[7] «Δὸς αἷμα... καὶ λάβε Πνεῦμα!» (Ἅγιος Πέτρος ὁ Δαμασκηνός).

PERMANENTLY_REMOVED